

ט. בן בבי ממונה על הפקיע.

י. בן ארזה על הצלצל.

יא. הוגרס בן לוי על השיר.

יב. בית גרמו על מעשה לחם הפנים.

יג. בית אבטינס על מעשה הקטורת.

יד. אלעזר על הפרוכות.

טו. פינחס המלביש.

שני העניינים הראשונים, [יוחנן בן פינחס על החותמות, ואחייה על הנסכים], יתבארו בעזה"י בהלכה ג'. והעניין השלישי, [הפייסות על העבודה, להורות סדר הגורל, מי יזכה בעבודה זו, ומי בזו], מבואר במסכת יומא. ושאר העניינים יתבארו בעזה"י בהמשך ההלכה הזו, על סדר הגמרא.

"זָכַר צְדִיק לְבִרְכָּהּ וְשֵׁם רְשָׁעִים יִרְקַב"

שנינו במסכת יומא דפים ל"ז-ל"ח, "בן קטיין עשה שנים עשר דד לכיור, שלא היו לו אלא שנים. ואף הוא עשה מוכני לכיור, שלא יהיו מימיו נפסלים בלינה. מונבו המלך היה עושה כל ידות הכלים של יום הכפורים של זהב. הילני אמו עשתה נברשת של זהב על פתחו של היכל. ואף היא עשתה טבלא של זהב שפרשת סוטה כתובה עליה. נקנור נעשו נסים לדלתותיו, והיו מזכירין אותו לשבח ואלו לגנאי, של בית גרמו לא רצו ללמד על מעשה לחם הפנים, של בית אבטינס לא רצו ללמד על מעשה הקטורת, הגרוס בן לוי היה יודע פרק בשיר ולא רצה ללמד, בן קמצר לא רצה ללמד על מעשה הכתב, על הראשונים נאמר "זָכַר צְדִיק לְבִרְכָּהּ", ועל אלו נאמר "וְשֵׁם רְשָׁעִים יִרְקַב".

והנה, לדעת האומרים, שבמשנתנו הזכיר התנא את הכשרים שבכל הדורות, נמצא שהוגרס בן לוי ובית גרמו ובית אבטינס שהוזכרו במשנתנו, כשרים היו, [ומה שלא רצו ללמד את אומנותם, הדין עימהם כפי שיתבאר בהמשך בעזה"י], ואם כן, גם הם בכלל מה ששנינו ביומא - על הראשונים נאמר "זָכַר צְדִיק לְבִרְכָּהּ" - ומה ששנו שם - ועל אלו נאמר "וְשֵׁם רְשָׁעִים יִרְקַב" - הכוונה רק לבן קמצר.

ולדעת האומרים, שבמשנתנו הזכיר התנא את אלו שהיו בימיו, אף אם לא היו כשרים, אפשר שמה ששנינו במסכת יומא - על הראשונים נאמר "זָכַר צְדִיק לְבִרְכָּהּ" - הכוונה